

[Boligministeren.]

udvidelse, som jeg vil fremhæve, nemlig et forslag om, at byggeloven skal indeholde hjemmel til, at der i bygningsreglementet kan fastsættes regler om begrænsning af bebyggelses energiforbrug.

Der er vist bred enighed om og forståelse for, at vi efter de voldsomme stigninger i energipriserne ligesom andre lande må have gennemført kraftige forholdsregler for at spare på samfundets samlede energiforbrug. Da det er således, at husopvarmningen forbruger en meget betydelig del af landets energiimport, og da der er meget store valutapareiser at hente her, har boligministeriet i løbet af 1974 under et udvalgsarbejde forberedt nye bestemmelser om isolering m. v. til begrænsning af nybyggeriets energiforbrug. Forslag til disse nye regler er for kort tid siden offentliggjort til kritik, og om nogle måneder ventes de endeligt vedtaget, således at de kan træde i kraft med den frist, som er nødvendig for, at byggeriet kan omstille sig til de nye regler.

Som bekendt arbejdes der også med spørgsmålet om at spare på energiforbruget i den bestående bygningsmasse. Lovforslaget er udformet således, at der, såfremt det skulle vise sig nødvendigt, også kan stilles krav om forbedringer af allerede opførte bygninger.

Som hidtil indeholder lovforslaget hjemmel til, at der i bygningsreglementet kan fastsættes regler om størrelse, anlæg og indretning af ejendommenes friarealer (forslagets § 7). I de senere år har man jo ofte drøftet, om der gøres tilstrækkeligt for at skaffe gode legemuligheder for børnene. Dette spørgsmål har også ved flere lejligheder været drøftet her i salen og i boligudvalget. Min forgænger som boligminister har i efteråret 1974 — efter forudgående orientering af boligudvalget — ved et tillæg til bygningsreglementet udbygget reglerne herom, således at der nu er fastsat bestemte arealkrav til legepladser for forskellige aldersklasser af børn.

Inden jeg går over til lovforslagets administrative bestemmelser, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om en enkelt af de materielle bestemmelser, som også findes i den gældende byggelov, nemlig forslagets § 12, stk. 2. Bestemmelsen behandler den si-

tuation, at det i forbindelse med et byggearbejde viser sig nødvendigt at træffe sikringsforanstaltninger for at hindre, at naboejendommen styrter sammen eller beskadiges. Det kan da pålægges naboejendommens ejer helt eller delvis at betale udgifterne herved, ikke blot, hvis forholdene på hans ejendom er uforsvarlige, men også, hvis foranstaltningerne er nødvendiggjort af, at hans bygningsfunderingsforhold ikke opfylder bestemmelserne i bygningsreglementet — og det vil sige det til enhver tid gældende. Dette sidste forekommer umiddelbart ret vidtgående. Jeg vil mene, at spørgsmålet bør overvejes nærmere under udvalgsbehandlingen.

Lovforslagets administrative bestemmelser indeholder enkelte ændringer, som er ret væsentlige. De har deres udspring i de senere års diskussion om decentralisering og dobbeltadministration m. v. Jeg vil gerne fremhæve den vidtgående decentralisering, som har fundet udtryk i lovforslagets bestemmelser om dispensationer og klage (§§ 22 og 23).

Efter den gældende lov træffes afgørelsen i dispensationssager som hovedregel enten af amtsrådet eller af boligministeriet. Forslaget går ud på som hovedprincip at lægge alle dispensationsspørgsmål ud til kommunalbestyrelsernes afgørelse — ikke alene vedrørende de bebyggelsesregulerende bestemmelser, men også om de teknisk-konstruktive forhold — således at hele byggesagen kan afgøres af den lokale bygningsmyndighed, også selv om den indbefatter dispensationsspørgsmål. Det er regeringens opfattelse, at dette store skridt til decentralisering — som i øvrigt allerede er indledt gennem nogle ret omfattende dispensationsmyndigelser — vil være forsvarligt, og at kommunalbestyrelserne med ansvarsbevidsthed vil virke for, at lovens formål og hensigter ikke bliver tilsidesat i den kommunale administration af byggebestemmelserne.

I lovforslaget er dog indsat et forbehold om, at boligministeren kan bestemme, at dispensation fra nærmere angivne krav kun kan meddeles af amtsrådet (i Københavns og Frederiksberg kommuner boligministeren). I boligministeriet forestiller man sig, at det kan være rimeligt f. eks. at undtage